

όφις

όφις, ο, ουσ. [<αρχ. ὄφις], το φίδι·

- ο *όφις με ηπάτησε*, λέγεται στην περίπτωση που υποδεικνύομαι άλλον ως υπαίτιο για κάποιο ατόπημα ή για κάποια παρανομία μας: «δεν είχα σκοπό να κερατώσω τη γυναίκα μου, αλλά ο *όφις με ηπάτησε*, γιατί η άλλη με προκαλούσε συνεχώς || δε θα 'βαζα χέρι στο ταμείο, αλλά ο *όφις με ηπάτησε*, γιατί κι αυτός ο αφιλότιμος, άφηνε συνεχώς το ταμείο του ανοιχτό». Από τη δικαιολογία της Εύας στο Θεό, όταν την παρατήρησε που έφαγε τον απαγορευμένο καρπό.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας